

Bir pazar sabahı Mahmud Efendi Hazretleri sohbetin başında, kendini bilmez yarım bilgili burnu havada olanlara değındirerek bir kıssa anlattı:

Çölde yaşayan bir köylü, olduğu yere bir gün çok yağmur yağınca: -Bundan birazını tulumlara doldurayım da padişaha hediye götürüyim, orda böyle su yoktur- diyerek bir kaç tulum suyu hazırlayıp katırına yüklemiş ve yola koyulmuş.

Sarayın kapısına varıp askerlere hitaben: -Padişaha hediye getirdim, katırımdaki su tulumları hediye dir- demiş.

Askerler şaşır mışlar ve içeriye haber vermişler. İçerden -durumu idare edin ve içeri alın, hediyesi kabul edilmiştir- diye haber gelmiş. Köylü sevinmiş, gururlu bir şekilde içeriye girmiş. Onu ziyafete almışlar, yedirmişler içirmişler. Sonra padişah demiş ki: Efendim şimdi balkona çıkalım da bir hava alalım, manzaraya bakalım. Tabii efendim diyerek beraberce balkona çıkmışlar. Köylü bir de ne görsün, göz alabil diğince Fırat nehrinin suyu her tarafı kaplamış derya gibi. Bu manzara karşısında utanmış, mahçup olmuş.

İşte senin benim ilmim, bir kaç kova bile etmezken, sultanın ilmi Allah dostlarının ilmi deryadır, ucu bucağı yoktur, zira Allahu tealanın ikramıyla elde edilen ilhamla hasıl olan ilmin sonu yoktur. Nasıl ki Hızır aleyhisselamın ilmi karşısında Musa aleyhisselam aczini kabul etmiş ve özür beyan etmiştir. Hızır aleyhisselam da -bu Allahın öğrettiğidir- diyerek meseleyi Allah'a havale etmiştir. Mevla teala bu ledun ilminden bol nasib cümlemize ihsan eylesin. Âmin!